

16. Dzīves vājpārta loģika

Aizvadītajās dienās ļoti uzskatāmi atklājās mūsu dzīves jauna iezīme. Divi ļoti svarīgi notikumi aicina palūkoties uz mūsu dzīvi jaunā skatījumā un varam konstatēt savas dzīves jaunu iezīmi – jaunu kvalitāti.

Mēs jau diezgan pasen esam aptvēruši, ka mūsu dzīvei ir raksturīgas tādas iezīmes kā sociālā netaisnība, nabadzība, krimināla valsts sistēma, zagšana, blēdīšanās, noziegumu brīvība, uzskatu „plurālisms”, postmodernistiskā un neoliberālā tumsonība, morālā un tikumiskā visatļautība, totāla neuzticība.

Tagad minētajam droši varam pieskaitīt vēl vienu iezīmi – dzīvi saskaņā ar vājpārta loģiku. Aizvadīto dienu ļoti svarīgie notikumi nepārprotami liecina, ka esam sasnieguši jaunu kvalitatīvo pakāpi. Savu dzīvi droši drīkstam raksturot kā dzīvi vājpārta stāvoklī, kad visu nosaka vājpārta loģika un mūsu zemi ir pārklājis vājpārta.

Saprotams, nav aizmirstams viens moments. Jau agrāk pie mums nācās ņemt vērā, ka mentalitātes ziņā sabiedrība ir sašķēlusies divās daļās. Mūsu sabiedrības vienu daļu veido cilvēki ar veselo saprātu un saprātīgu dzīves uztveri. Taču līdzās eksistē arī sabiedrības otra daļa, kuras pārstāvjiem ir diezgan lielas problēmas ar veselo saprātu. Viņu saprātu ir pamatīgi aptumšojusi dažāda satura ideoloģiskā zombēšana, kretīniskas fobijas un mūsdienu laikmetā dominējošais iracionālisms. Tāpēc viņiem ir grūti (daudziem nav vēlēšanās) interpretēt dzīves notikumus atbilstoši veselā saprāta prasībām.

Domājams, otrās grupas pārstāvji aizvadītajās dienās nespēj adekvāti reaģēt uz tiem jaunākajiem ļoti svarīgajiem notikumiem, kuri liecina par dzīves vispārējā vājpārta iestāšanos. Iespējams, otrā grupa mūsu sabiedrībā pašlaik ir diezgan prāva. Varbūt pat ir sabiedrības lielākā daļa. Ja tas tā nebūtu, tad kopējā reakcija pret jaunākajiem ļoti svarīgajiem notikumiem būtu krasi savādāka. Pašlaik šī reakcija nav savienojama ar veselā saprāta normām.

No veselā saprāta viedokļa aizvadītajās dienās ļoti svarīgs notikums ir bijušās valsts kontrolieres (ļoti augstas valsts amatpersonas) Sudrabas kundzes sniegtais mūsu līderu psiholoģiskais un profesionālais portrets. Viņas formulētos portretus detalizēti atreferēja TV, lielie ziņu portāli un citi mediji. Ar Sudrabas kundzes viedokli tika iepazīstināta visa mūsu zemes sabiedrība kā ar objektīvu patiesību visaugstākajā instancē. Nav manīts, ka šo objektīvo patiesību kāds censtos apstrīdēt.

Sudrabas kundzes izteikumiem ir milzīga nozīme. Viņa raksturo mūsu valsts vadītājus. Viņa raksturo to cilvēku īpašības, kuri bija vai ir pašlaik ministri, premjerministri, parlamenta deputāti, partiju vadītāji. Viņa raksturo nācijas uzticības personas, kurām valsts elektorāts uzticēja savu likteni – reālo ikdienas dzīvi, kā arī plānus par savu un savu bērnu nākotni.

Sudrabas kundze raksturo cilvēkus, par kuru cilvēciskajām īpašībām un spējām ir aktīvi jāinteresējas katram valsts pilsonim. Tas taču ir loģiski, ka katrs valsts pilsonis vēlas zināt, kam viņš ir uzticējies un vai attiecīgo cilvēku īpašības un spējas ir uzticības cienīgas. Arī Latvijā teorētiski tas ir tikpat loģiski, cik loģiski tas ir jebkurā valstī (Lielbritānijā, Francijā u.c.), kad pilsoņi aktīvi interesējas par savām uzticības personām.

Sudrabas kundzes paveiktais ir tas pats, ja, teiksim, ASV kāda federālās varas augsta amatpersona raksturotu Bušu (tēvu un dēlu), Klintonu pāri, Goru, Ramsfeldu, Raisu, Kisindžeru, Olbraihšu, Obamu, Baidenu. Katram saprātīgam cilvēkam ir skaidrs, kāda būtu amerikāņu sabiedrības reakcija, ja viņi par savām uzticības personām uzzinātu to, ko Latvijas sabiedrība no Sudrabas kundzes uzzināja par savām uzticības personām.

No Sudrabas kundzes Latvijas sabiedrība uzzināja sekojošo: „[...] Sudraba tikko jaundibinātās partijas "Latvijas attīstībai" līderi Einaru Repši nosaukusi par ne pārāk normālu cilvēku, piedēvējot pat viņam konkrētu diagnozi, savukārt "Saskaņas centra" vadītāju Nilu Ušakovu par tukšu, alkatīgu un patmīlīgu. [...] Sudraba intervijas laikā uzbūra Latvijas politikas aizkulišu visdrūmākās ainas. Parastie cilvēki tajā nevienus neinteresē, visu diktē šauras interešu grupas, nevienam nekas nav svēts, un viss galu galā ir baisi. [...] Repši viņa nosauc par ne pārāk veselu cilvēku, pieminot konkrētu diagnozi, un cenšas izskaidrot pat tās galvenās pazīmes. "Kad viņš

kļuva par premjeru 2002.gadā, pirmo reizi kad Jaunais laiks ienāca politikā, un viņš uzvarēja, es godīgi tev teikšu, pat interesējos pie politiķiem - kā ar tādiem cilvēkiem var strādāt, nu kā viņi domā. Jo es redzēju, ka tas ir kaut kas vājš. Tās idejas kaut kādas pilnīgi garām. Tu mēģini ar cilvēku normāli runāt, stāstīt savu viedokli, nu ka tevi nedzird." "Viņš dzīvo savā pilnīgi personīgā pasaulē. Viņam nav nekādas nojēgas, kas notiek ārpus. Viņš var uzstāties tā kaismīgi, ar labām oratora spējām un visu pārējo. Bet ir cilvēki, kas ir partija, tur tas [Dans] Titavs, tie, kas lietas krukā, kārtoti. Viņi ir ciniski pateikuši, ka viņiem interesē tikai kādas 7, 9 balsis, lai būtu viņiem zelta akcija, ar ko tirgoties. Neinteresē tur nevienam valsts!" Arī "Vienotība" Sudrabas skatījumā nav glābiņš, un bijušais premjers Valdis Dombrovskis neesot nekāds valsts vadītājs. "Kāpēc viņu sauc par grāmatvedi - nu viņš ir grāmatvedis pēc zināšanām un profesijas. Nu ... viņš dzīvē nekad neko nav vadījis. Viņš arī tagad lietas nevada. Kāpēc varbūt cilvēkiem ir pozitīvs iespaids? Ir daļa cilvēku, kuri, ja sevi asociē ar otru cilvēku, viņiem liekas, ka viņš ir ļoti labs. Bet tev vajag pavisam cita mēroga un domāšanas cilvēku, ja vajag vadīt valsti," saka Sudraba. „Dombrovskim interesē tikai viņa individuālā karjera. Pareizo ķeksīšu atķeksēšana, lai tiktu Briselē. (..) Viņš nav tas cilvēks, kas būtu mantkārīgs, bet tajā pašā laikā pasaule ir tik ļoti maza. Tas, kas tur notiekot, viņam ir tāda padomniece Bukane, kas ir viņa sievas draudzene, tā savāc to, kas ir paredzēts viņai un aiznes sievietai. Aiznes sievietai!", atzīmē Sudraba. Arī ar Ainaru Šleseru Sudrabai neesot pa ceļam [..]. Viņš esot pārāk alkatīgs. Uz neseno tikšanos kafejnīcā "Kaļķu vārti", ko fiksējuši mediji, viņa aizgājusi vien tāpēc, ka tiekoties ar daudziem, un viņas viedokli gribējies zināt partijas "Vienoti Latvijai" vadītājs Mareks Zeltiņš. Viņš arī sākumā zvanījis, par Šlesera klātbūtni viņa uzzinājusi tikai vēlāk. Bet atrādīšanu televīzijā pēc Sudrabas domām apzināti noorganizējis Druvis Skulte. "Šleseram būtībā varbūt ir interese, lai būtu tā ekonomiskā aktivitāte un tā ir tāda patiesa interese, bet nu ir arī tik daudz tā savtīguma. Nav tādi līdz galam godīgi cilvēki. Tajā pašā laikā, protams, tā viņa enerģija un griba izdarīt ir vairāk nekā par visiem pārējiem kopā. Bet nu viņam ir arī tā sava filozofija. 50 man, 50 - citiem," atzīmē viņa. Lai arī savulaik pat izskanējis, ka uz Sudrabu kā politiķi ļoti tīko "Saskaņas centrs", var saprast, ka simpātijas šeit nav abpusējas. Par Nilu Ušakovu viņai esot absolūti negatīvs viedoklis - esot satikušies viņas pēdējās dienās Valsts kontrolē. "Viņš ir tukšs, absolūti. Tukšs, alkatīgs, patmīlīgs. Nu atkal, nevienu es neaprunāju, Dievs man piedos. Bet "Saskaņas centrs" nav nekas cits kā tikai naudas projekts, ir tikai naudas attiecības starp cilvēkiem. (..) Un paši viņi saka - Ušakovs viņiem neko nenožīmē. Tikmēr, kamēr viņiem ir iespēja pelnīt, būt kaut kādos amatos, vēl kaut kas, viņi ir kopā. Tikko tur kaut kas ar viņu notiks, vai izjuks, tur vairs nebūs nekāda "Saskaņas centra". Tur nav ne ideoloģijas, nav ne partijas. (..) Tādam Ušakovam, Urbanovičam nospļauties ta par krieviem, ta par latviešiem. Tas vienkārši tiek ekspluatēts," lēš bijusī valsts kontroliere”.

Tāpat Sudrabas kundze ļoti drūmos vārdos raksturo mūsu politiķu intelektuālo un morālo līmeni. Tas vispār ir deģenerātu līmenis. Tāpēc padomāsim, ko tāds spriedums patiesībā nozīmē. Piemēram, attiecībā uz Repšes kungu.

Tāds spriedums nozīmē to, ka valsts ir bijusi ne visai normāla cilvēka pārziņā. Repše bija Valsts bankas prezidents 10 gadus, pēc tam bija premjerministrs, aizsardzības un finansu ministrs. Tāpat Latvijas nācija viņam uzticēja savas valūtas, militārās aizsardzības un finansu lietas. Tāpat uzticēja tik svarīgas sfēras cilvēkam ar konkrētu garīgās slimības diagnozi.

Kardināli ir tas, ka Sudrabas kundzes aizsāktajam sižetam ir turpinājums. Aizvadītajās dienās otrs ļoti svarīgs notikums ir saistīts ar Valsts prezidenta veselības un tajā skaitā garīgās veselības stāvokli.

Latvijas sabiedrība tika iepazīstināta ar šādu informāciju: „Delfi” jau ziņoja, ka [..] "Pietiek.com" vērsies Valsts prezidenta kancelejā ar pieprasījumu pēc informācijas par to, kādas veselības stāvokļa pārbaudes pēdējos divos gados un kādās medicīniskajās iestādēs ir izgājis Valsts prezidents Bērziņš, kas tieši pārbaudīts un kādi bijuši pārbaudīto rezultāti. Turklāt, ņemot vērā publiski izskanējušos minējumus par Bērziņa cienījamo vecumu un tā iespējamo ietekmi uz viņa spējām pildīt valsts vadītāja pienākumus, portāls pieprasījis arī ziņas par to, vai prezidentam veikto veselības pārbaudīto vidū ir bijušas arī psihologa, psihoterapeita, psihiatra vai gerontologa

pārbaudes, un, ja nē, tad kāpēc Valsts prezidents nav uzskatījis par nepieciešamu pārbaudīties pie šiem speciālistiem”.

Tātad ir pienākusi kārtā arī Valsts prezidentam. Vispirms uzzinājām par kāda bijušā premjerministra un ministra garīgo neveselību, kā arī citu politiķu mentālo stāvokli. Bet tagad nākas pārliecināties par Latvijas valsts visaugstākās amatpersonas fizisko un garīgo veselību.

Faktiski tālāk nav kur iet. Visas rezerves izsmeltas. Ļaudīm nākas visaptveroši secināt, ka Latvijas valsts ir garīgi slimu tipu pārziņā. Tāpēc organisks ir jautājums, vai šī tauta/nācija ir pietiekami garīgi normāla vispār? Kur vēl ir iespējama tāda saruna par valsts augstākās varas garīgo nelīdzsvarotību? Kur vēl tā notiek? Jā, pareizi, tiek runāts par eiročīnavnieku zemo intelektuālo kapacitāti. Mēs zinām, kāda tā ir mūsējiem – Piebalgam, Vaiderei u.c. Bet tas nav viens un tas pats. Starp vājprātu un prāta mazspēju nevar likt vienlīdzības zīmi.

Protams, daudzi saprātīgi cilvēki teiks, ka Sudraba šajās dienās neatklāja “Ameriku”. Viņa neatklāja “Ameriku” ne Repšes, ne pārējo raksturojumā. Tas nekad nav bijis noslēpums, par ko izsakās Sudraba. Arī par Valsts prezidenta veselības stāvokli bija satraucošas bažas jau agrāk.

Nākas ņemt vērā, ka abos jaunākajos ļoti svarīgajos notikumos galvenais nav attiecīgo cilvēku portrets un veselības stāvoklis. Būtu vieglāk, ja tas būtu galvenais. Tomēr tas nav galvenais. Galvenais ir jautājums, kāpēc pie mums tā var notikt un kāpēc nekas nemainās?

Lai cik tas arī sāpīgi nebūtu, var būt tikai viena atbilde uz šo pašu galveno jautājumu, - nācija, latviešu tauta pati nav īsti normāla un nācijas/tautas garīgais līmenis ir jāfiksē ar jēdzienu „vājprāta stāvoklis”.

Vārdu sakot, tautai/nācijai tagad ir godīgi jāatzīst, ka tā nav spējīga ne uz ko nopietnu valstiskuma nodrošināšanā. Nav spējīga atrast pat vienu godīgu un gudru cilvēku visaugstākajam tronim. Lai galīgi nesabruktu, tautai/nācijai ir nekavējoties jāgriežas pēc palīdzības, aicinot no malas kādu spēku pārvaldīt zemi un tādējādi realizēt principiāli svarīgāko uzdevumu – palīdzēt tautai/nācijai glābt to, ko vēl var glābt. Tāpēc pašlaik nacionālā vērtība var būt tikai tai institūcijai, kura drosmīgi un paškritiski atzīs tautas/nācijas politisko impotenci un aicinās palīgā “varjagus”, kā jau to kādreiz darīja šīs puses iezemieši pirms daudziem gadsimtiem.

Neapšaubāmi var jautāt, kā to praktiski realizēt. Praktiski “varjagu” piesaistīšanu nodrošina ES konstitucionālie principi. Šajā gadījumā – subsidiaritātes princips. Saskaņā ar šo principu ES augstākā vara iejaucās tikai tad, kad vietējā vara netiek galā ar saviem uzdevumiem. Latvijas vietējā vara netiek galā ar saviem uzdevumiem (tauta/nācija nespēj nodrošināt ar garīgi veselīgiem cilvēkiem valsts menedžmentu), tāpēc saskaņā ar subsidiaritātes principu Latvijā vara ir jāpārņem ES struktūrām tiešā pakļautībā. Atliek tikai ES izteikt attiecīgo lūgumu kādam mūsu sociālajam spēkam un viss. ES pienākums ir veikt savas konstitucionālās funkcijas (konfederācijas funkcijas). Pieņemsim, „Vienotība” kopā ar pārējām Latvijas tautai labu vēlošajām partijām tagad varētu patiešām glābt tautu/nāciju, griežoties ES ar attiecīgo lūgumu pārņemt varu Latvijā. Manuprāt arī amerikāņi tikai par to priecāsies un akceptēs ES lēmumu par varas pārņemšanu Latvijas Republikā.

Protams, var arī neko nedarīt. Domāju – nekas arī netiks darīts. Vairākums pat nevēlēsies neko dzirdēt par to, ka kaut kas būtu jādara, jo dzīve vājprāta stāvoklī daudziem ir izdevīga, normāla un patīkama dzīve.

Bet jebkurā gadījumā visiem ir jārēķinās, lūk, ar ko. Genofonda vērtīgākā daļa ir izklūdusi svešumā. Šeit palikušās divas paaudzes jau ir sapuvušas (zombiji, rusofobi, vietējā pseidoizglītība). Drīz tām līdzās murmulēs trešā sapuvusi paaudze, bet tas praktiski nozīmē tautas/nācijas beigas. Ja kādā noteiktā vēsturiskajā periodā tautai/nācijai visas trīs paaudzes (elementārs sociuma kontingents) ir sapuvušas, tad tā vairs nav tauta/nācija. Tas ir mutants - sākums mutāģenēzei, kuras rezultātu nevar ne prognozēt, ne izsacīt pieklājīgā (literārā) leksikā.

Ilustrācija: <http://www.home-medblog.ru>